

Remunicipalització, eixa és la qüestió

Mai van deure els governants externalitzar ni privatitzar molts dels serveis que prestava l'Administració perquè ha suposat el descarat desviament de diners públics per a benefici d'empreses privades. Mai es va haver de lliurar i menys encara, sense la redacció d'un específic contracte de condicions, fins al convenciment i garantia del seu compliment total de totes i cadascuna de les seues clàusules tancades, vetllant sempre per l'interès municipal. I mai es va haver de fer eixe regal a empresaris de dubtosa reputació, amb un resultat del qual solament calia esperar l'aprofitament de la conjuntura econòmica: reducció de serveis, de plantilla, de condicions laborals i salaris, tot a canvi de embutxacar-se suculent quantitats de diners sense el menor control ni pudor. Ha sigut massa vergonyant l'espectacle que moltes d'eixes empreses han oferit en les seues ciutats, molt el sofriment afegit als seus treballadors i treballadores per la inestabilitat i explotació que han rebut, i moltes les carències que la ciutadania ha suportat a causa del deficitari servei prestat.

En l'actualitat, els ajuntaments de les ciutats més concorregudes presenten una desvinculació general dels serveis, a causa de l'externalització de l'activitat pràcticament íntegra. Aquests ajuntaments, durant dues dècades, aproximadament, s'han anat desentenent, fins i tot de tot control, perquè han signat un contracte i l'argument ha sigut que, mantenir eixos serveis suposava un sobrecoast presupostari i el déficit no ho podia permetre. La veritat és que la pràctica ha demostrat que el que realment ha suposat, ha sigut la gran oportunitat per a l'augment de grans beneficis d'eixes empreses amigues a costa de l'erari públic.

Fa tan sol uns dies va eixir a la llum la decisió que havia pres l'Ajuntament de Madrid en compliment amb el seu programa electoral, de recuperar la totalitat de la neteja dels seus carrers i recollida de brosses. També, de la mateixa manera, diversos ajuntaments s'han pronunciat sobre aquest tema a la vista de les noves incorporacions de partits emergents. L'aparició d'aquestes notícies, ha sigut com si de sobte una llum tènue, il·luminara a poc a poc un lloc lúgubre i inhòspit de difícil accés fins al moment. Ha sigut com un aguait d'il·lusió i esperança afegida, perquè és una vella reivindicació de la CGT i perquè aquestes decisions, portades amb la prudència que requereix, poden desencadenar l'obertura de moltes més portes i perquè creiem que una altra forma de gestionar allò públic és possible.

A partir d'ara, aquestes propostes de remunicipalització anunciada, obrin un procés delicat on entrarien nombroses variables a tenir en compte i on s'albira que el tràmit no ha de ser tan fàcil. Perquè desfer el que està blindat per contracte, com és el cas de molts ajuntaments pel que fa a les empreses adjudicades, porta els seus terminis de temps. D'altra banda, són moltes les contractes i subcontractes que emanen d'eixes empreses, molts els treballadors i treballadores afectades, on entraria el factor humà i açò ens importa i molt.

Exemple pràctic del que volem dir i no volem que ocorrega, ho tenim en l'Ajuntament de León governat pel PP, on es va dur a terme una remunicipalització en el 2014, recuperant els serveis de neteja i recollida de fem. Ara, en complir un any, presumia fa uns dies el seu portaveu, de l'estalvi que aquesta recuperació li havia suposat a les arques d'eixe Ajuntament: quasi 9 milions d'euros i prestant un servei de qualitat en la ciutat sense tenir més queixes de les que ja existien en anys

anteriors, deia aquest portaveu. Però el que havia oblidat esmentar, era el cost social que li va suposar a la ciutat de León aquesta operació, perquè es van acomiadar a molts treballadors i treballadores i a la resta de la plantilla li van baixar els salaris, sent sotmesa a una explotació sense precedents, com a garantia de la continuïtat en el seu lloc de treball.

Com açò no és el que cerquem, ací se'ns presentaria la disjuntiva de la remunicipalització, eixa seria la qüestió, hem d'acceptar la continuïtat per a mantenir les condicions laborals de milers de treballadors/es perquè depenen i emanen d'eixes empreses? O hauríem d'iniciar un canvi que propicie la recuperació de l'activitat externalitzada amb nous contractes que se subroguen, amb el risc que algú es quede en el camí? La tasca no es presenta fàcil, per açò creiem que hauran de ser aquelles seccions sindicals en les quals tenim implantació les que es pronuncien sobre aquest tema, perquè cada ajuntament presentarà casística diferent i pot ser massa costós desfer el lligat.

Les privatitzacions són la joia de la corona de les pràctiques neoliberals, perquè suposa el debilitament econòmic dels Estats i la gran aposta per l'enfortiment de les grans companyies, com a pilars indiscutibles d'aquesta nova economia, a costa sempre del desviament descarat dels diners públics. Així ha succeït en sectors com l'Ensenyament i, sobretot, en Sanitat, privatitzant hospitals i serveis i en tota l'Administració en general, encara que sempre ho hagen portat de la forma més sigilosa possible.

Volem trencar aquesta tendència imposada que ha generat, atur, injustícia i un servei precari. Volem un model públic de qualitat, transparent, ben gestionat i al servei de les persones, perquè és el més important i és possible i imprescindible.

ENTREVISTA

amb Antonio Méndez Rubio,
poeta i professor de la UV
pàg. 8

EDITORIAL

Crisi i urgència
pàg. 2

SOCIAL

22-O: Et necessitem, et necessites
pàg. 4

DRETS

CGT-PV dmanda a Carrefour
per vulnerar el dret a la
llibertat sindical
pàg. 4

I MÉS

Denúncies, contes
llibertaris, agenda... pàg. 6 i 7

CGT País Valencià
Comunicació Cgt-pv

@CGTPV

www.cgtpv.org

Canal CGT País Valencià

**Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia**

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia.
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

**SU del Camp de Morvedre i l'Alt
Palància**
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de Puçol
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

editorial

CRISI I URGÈNCIA

El Gènesi diu que Adam i Eva van ser els primers que van iniciar el llarg i dur recorregut d'emigrar en ser expulsats del paradís. La literatura i la història estan repletes d'emigracions i, a causa d'elles, els éssers humans es van expandir per tota la terra, fent possible la seua població que gràcies a açò avui omplim tot el planeta.

Aquest obvi al·legat resulta necessari recordar a causa de les fronteres imposades pels governs perquè no totes les persones puguem circular lliurement, com si aquests senyors tingueren l'escriptura que els atorga la propietat d'aquest planeta.

Curiosament, la globalització capitalista ha creat grans xarxes d'expansió per arribar fins a l'últim lloc de la terra, però solament per a la difusió i circulació dels seus productes perquè, paradoxalment, no és així per a totes les persones, aquestes necessiten molts més requisits que els que es precisen per a l'exportació d'un pot de Coca-cola.

Estem assistint a una crisi humanitària sense precedents. Un èxode que ha obligat a milions de persones a escapar; unes eixint del seu país d'origen per a buscar-se la vida; unes altres, milions d'elles, per a salvar la seua. Però aquest èxode no s'ha produït per generació espontània, el seu origen ve de les dictadures i la corrupció com a creadores de pobresa, desigualtat i de la violació sistemàtica dels drets humans i, quasi sempre, amb el beneplàcit de països dominants com EUA o Rússia, que mentre els ha interessat econòmicament han anat alimentant a monstres.

Prova d'açò és que EUA és el major exportador d'armament a països de l'Orient Mitjà en conflicte. La seua influència ha servit fins i tot per a col·locar al dictador de torn, disposat a

tiranitzar i vendre al seu poble, a canvi d'enriquir-se. Així han generat massa odi en països musulmans, convertint a Occident en l'enemic infidel a batre. Després de l'atemptat a les Torres Bessones, EUA, en represàlia, va bombardejar Afganistan i amb la col·laboració de països europeus, posteriorment va envair l'Iraq. El capritx de la història va voler que confluïren governants com Buch, Blair i Aznar, així ho vam veure en la famosa foto de les Açores on solament va faltar un altre personatge, Berlusconi, i el retrat haguera sigut com una vinyeta homorística, si no fóra perquè va suposar una de les majors tragèdies del present segle i tal vegada la desencadenant del conflicte islàmic.

Avui, milions de persones volen entrar a Europa provinents d'Afganistan, l'Iraq, Nigèria i molt especialment de Síria, on s'ha implantat el terror i l'expansió de l'Estat Islàmic (EI, la versió més extremista de l'islam sunnita). Però no podem oblidar que aquesta guerra ve produint-se des de fa més de quatre anys, després de la primavera àrab. Joves del poble sirí van eixir als carrers demanant democràcia front al dictador Bashar al Assad. Aquests joves van ser abandonats a la seua sort i avui es calcula que són més de 230.000 les persones assassinades i uns 12 milions les refugiades per diferents països.

Però com els governants mai estan a l'altura, qualsevol resposta és hipòcrita o insuficient. L'ONU, l'organisme que no serveix per res, ja ha donat mostres d'açò amb resolucions que no són complides. Precisament països membres del Consell de Seguretat, com EUA i Rússia, són els proveïdors d'armes en aquests conflictes. Massa repugnant.

I què fa la UE? A part de debats retòrics pel repartiment de persones com si foren mercaderia, en el moment d'es-

criure aquestes línies, encara intenten posar-se d'acord. Mentre els països de l'Est tanquen les seues fronteres incomplint amb el Tractat de Schengen. Sembla mentida que l'Europa que ha sigut tan dura amb l'austeritat, avui siga tan blana amb els incomplidors.

I aquest país venent concertines a Hongria per a tancar les seues fronteres. Espanya, amb l'experiència que li atorga l'haver alçat murs en la frontera amb Melilla, té l'"honor" de ser l'únic país europeu fabricant d'eixes fulles.

Des que tenim coneixement, mai havíem assistit a aquesta desolació i destrucció contra les persones, contra xiquets i xiquetes morint, o patint un drama que és injust. És impotència i indignació el que sentim perquè els culpables mai pagaran, perquè els governants, dins de la seua ineptitud, no volen resoldre-ho per imperatiu d'interessos econòmics i perquè el sistema és pervers.

Fa uns dies va eixir en els mitjans l'intent de fugida de seixanta interns d'un CIE de València, fet que va deixar de manifest com tracten ací a les persones emigrants, tancant-les en presons encobertes i criminalitzant-les per considerar-les il·legals.

Per a la CGT totes les persones són iguals i per tant han de gaudir dels mateixos drets. Però en aquest moment totes les paraules sonen buides i sentir dolor no és suficient. Hem de posar-nos a treballar al costat de col·lectius i organitzacions socials, per a instar i pressionar als governs a que aborden l'arrel del problema i exigir-los, amb urgència, compromisos i compliments reals.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV i M

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

Marxes de la Dignitat 22M

22-O: Et necessitem, et necessites

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretaria Acció Social CGT-PV

Des de la Marxes de la Dignitat, en les quals la CGT ha sigut part activa, s'han desenvolupat infinitat d'accions i protestes en tots els territoris des de fa uns tres anys. Recordarem com a fites més simbòliques les Marxes a Madrid del 22M (22 de març en 2014 i 21 de març de 2015) i les Marxes de la Dignitat del País Valencià, en la qual tres columnes (Elx, Bunyol i Castelló) es van posar en camí, a partir del 4 de novembre de 2014, per a confluïr a València en una manifestació que va reunir entre 6.000 i 10.000 persones, i en les quals la CGT-PV va tenir una participació fonamental, tant en el suport a les columnes com en l'assistència a la manifestació del 15N, iniciada després d'una assemblea en la plaça de Patraix.

Però no han sigut aquestes les úniques cites; altres actes -importants també, malgrat tenir escàs impacte mediàtic- s'han anat succeint des de llavors. Sobretot, han sigut necessàries moltes jornades de reunions per a posar en comú les idees i anàlisis de punts i tan diferents col·lectius com participem en el 22M.

Pels greus atacs als nostres drets i llibertats que han seguit produint-se en el nostre país, s'ha vist necessari promoure noves mobilitzacions, fins i tot enguany, tan carregat de cites i fràgils promeses electorals, fixant el mes d'octubre com el marc temporal per a aquesta nova fase d'agitació i lluita social. Tenint sempre en compte que les retallades són conseqüència de les polítiques neoliberals del capitalisme internacional i que és des de la UE des d'on s'impulsen i concreten aquestes mesures antisocials per a tot el continent, es va treballar activament per a fer confluïr la nostra campanya amb les iniciades en la resta de països europeus. Per açò, en aquesta edició, les marxes es converteixen en EuroMarchas 2015 i transcorreran per tota l'Europa occidental, entre l'1 i el 17 d'octubre, amb uns recorreguts i calendaris que podeu consultar en les nostres pàgines webs.

Considerant que ni els terminis ni els ànims de la colpejada i desmobilitzada classe treballadora donen en aquests moments per a la Vaga General acordada i proposta per la CGT (i, per descomptat, sense renunciar a ella) en els successius debats de les Marxes s'han anat perfilant les diferents convocatòries per a la nostra esperada tardor calenta.

Així, i sense deixar de participar en les Euromarxes amb un autobús que serà rebut al seu pas per Cadis, Se-

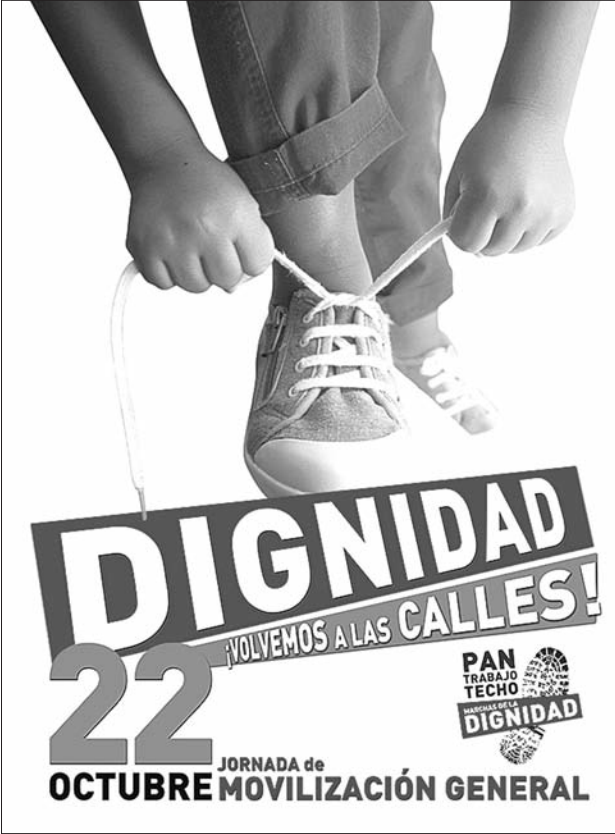
villa, Toledo, Madrid, Saragossa, Barcelona, etc. per a participar en la grans manifestacions de Brussel·les (15, 16 i 17 d'octubre), s'ha acordat llançar la crida unitària per a una gran jornada de mobilització durant el pròxim 22 d'octubre, amb totes les reivindicacions que en aquest moment tenim els sectors més castigats de la societat espanyola:

- Defensa de les llibertats i contra la repressió (Llei Mordassa i altres).
- Serveis públics universals i gratuïts (sanitat, educació, pensions, dependència...).
- Contra la privatització d'hospitals, escoles, aigua, transport, cultura, etc.
- Dret a un habitatge digne i contra els desnonaments.
- Per la derogació de les reformes laborals i l'ocupació estable i amb drets.
- Dret al salari digne i la renda bàsica.
- Per un desenvolupament que respecte la naturalesa i protegisca el medi ambient.
- Contra la corrupció i la impunitat. Per l'ètica i la transparència.
- No al TTIP i altres acords de lliure comerç.
- Contra la guerra i pel refugi a les persones desplaçades per conflictes bèl·lics o econòmics.
- Per l'impagament del deute il·legítim, injust i il·legal.

Necessitem que la jornada de mobilització del 22-O suppose un nou esglaó en la llarga lluita pels nostres drets, que demostre als poderosos la força de la unitat per la base i deixi clar a polítics, empresaris i banquers que estem dient prou a les seues retallades i a l'espoli que practiquen sobre béns i recursos col·lectius.

Per açò no es pot quedar tot en una manifestació més, en el simple repartiment d'unes octavetes i, en definitiva, en una data condemnada a ser oblidada per la gran majoria social. La importància del 22-O no va a estar en la gent que es manifesta, que va a ser molta i ens interessa que així siga; l'èxit -com ja va succeir amb l'última Vaga General- serà que la gent es mobilitze en els barris, en els centres d'ensenyament, en els hospitals i ambulatoris, en els mercats i en els centres socials, en què es facen moltes assemblees i xarrades informatives, en què s'aplique una vaga de consum, el boicot a bancs i multinacionals, en què s'ocupen durant tot el dia els espais públics; que el protagonisme siga de les persones comunes i no de líders d'un o un altre pelatge. Si ens convencem de la capacitat d'organitzar-nos i lluitar des d'a baix haurém donat un gran pas en la defensa de la

// És una crida unitària amb totes les reivindicacions dels sectors més castigats de la societat espanyola //

nostra dignitat i de tots els nostres drets i els de les generacions que vénen darrere.

Animem per tant al conjunt de la CGT, a la seua militància i a tota l'afiliació, a tot el nostre entorn social i ideològic, a implicar-se activament en la preparació i el desenvolupament de la jornada de lluita del 22-O i les dates properes. Però que cridem a l'acció popular no significa de cap manera que la Confederació General del Treball vaja a renunciar al seu compromís de convocar, recolzar, assessorar i donar suport a totes les seues seccions, sindicats i federacions.

Des del Comitè Confederal estarem treballant amb les Marxes de la Dignitat per a dinamitzar aquest 22-O, però també us convidem a què en les localitats, barris o centres de treball on hi haja companys i companyes de CGT ens incorporem activament en les plataformes coordinadores d'aquesta transcendental mobilització social, sindical i política.

Ens veiem, una altra vegada, al treball i en els carrers! Tota la info en: www.cgtpv.org

EN DEFENSA DELS DRETS

CGT-PV demanda a Carrefour per vulnerar el dret a la llibertat sindical

Gabinet de Premsa CGT-PV

Que qualsevol treballador té dret a sindicar-se lliurement i que tractar de socavar eixa llibertat comporta la vulneració d'un dels drets fonamentals de la Constitució Espanyola així com una violació de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical, és un fet que la multinacional Carrefour sembla haver oblidat. La Confederació General del Treball del País Valencià ha interposat una demanda davant el Jutjat Social de València arran les actuacions de diversos caps i comandaments de Supermercados Champion SA del Centre Comercial Arena (pertanyent al Grupo Carrefour) que van tractar de dissuadir a cinc empleats que es presentaren en les llistes de CGT per a les eleccions sindicals celebrades el passat mes de juliol. L'organització anarcosindicalista, que va aconseguir obtenir dos delegats, denuncia judicial i públicament aquests fets i assenyala que, possiblement, els demandats hagen incorregut en delictes penals.

Cinc treballadors del Carrefour Arena de València van patir coaccions, amenaces, xantatges i fins i tot la inclusió del seu nom sense permís en la llista del sindicat amic de l'empresa -Fetico- a partir de la presentació de les seues candidatures a les eleccions sindicals celebrades l'estiu passat.

// Cinc treballadors van patir pressions en presentar candidatura per CGT //

No obstant açò, conscients dels seus drets i de la il·legalitat en la qual estava incorrent l'empresa en promoure, a través d'alguns caps i comandaments, una forta pressió als candidats de CGT, aquests no solament van seguir endavant amb la llista amb la qual havien decidit concórrer sinó que van aconseguir entrar en el Comitè d'empresa amb 2 dels 5 delegats en joc.

D'aquesta forma, la CGT-PV recorda que els xantatges, habituals en algunes companyies, de l'estil "si no et presentes per aquest sindicat et pujaré el sou, et promocionaré..." o les

amenaces com "la teua relació amb l'empresa va a canviar si continues en eixa organització" són susceptibles de constituir una flagrant vulneració d'un dret democràtic fonamental com és el de llibertat sindical, desenvolupat a través de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical.

Així mateix, el sindicat apunta que és imprescindible conèixer quines són les eines de les quals disposen els i les treballadores i, sobretot, no fer un pas enrere ni tolerar actuacions que imposen de facto la dictadura empresarial en els centres de treball. És a dir, organitzar-se per a defensar els interessos comuns dels treballadors com a classe és, a més d'un dret inalienable, una necessitat front a les il·limitades pretensions de l'empresariat.

La demanda interposada contra Grupo Carrefour suposarà la celebració d'un judici, i, en cas de sentència favorable a la CGT-PV, el cessament immediat del comportament antisindical, la remissió al Ministeri Fiscal a l'efecte de depuració d'eventuals conductes delictives i una indemnització per danys i perjudicis.

CGT-PV i M edita adaptada la "Breu Guia d'Autodefensa Laboral per a Precàries"

Es tracta d'un reedició bilingüe (castellà i valencià) de la Guia elaborada per la CGT-Catalunya

Concebuda com una eficaç eina a disposició de precaris precàries, aquesta nova edició s'adapta a la legislació del País Valencià i de la Regió de Múrcia.

El Comitè Confederal de la CGT-PV i M edita 5.000 exemplars que seran presentats al llarg del territori en els pròxims mesos.

Per a programar presentacions i rebre exemplars, contactar amb la Secretaria de Formació:

spcgtpvm.formacion@gmail.com

ENSENYAMENT PÚBLIC VS PRIVATITZAT

Reestructuració de la plantilla de la Universitat de València: camí a la privatització

EMILIA MORENO
Secretària General CGT-PV

Després de llargs anys de prometre reorganitzar la plantilla del personal d'administració i serveis (PAS) en honor de fer-la més racional, eficient i justa, per fi la Universitat ens ofereix una reestructuració, però en el camí s'han perdut tots i cadascun dels seus objectius per a canviar-los per altres: retallades, precarietat, i mercantilització.

Fa ja molts anys que cada nou responsable assegurava que la improvisació i el desordre de la plantilla serien resolts, no obstant açò després de la presa de possessió les promeses eren oblidades, les categories continuaven afegint-se i els organigrames han arribat a ser quasi tants com a unitats administratives tenia la Universitat.

I no solament no es va reorganitzar ni racionalitzar la plantilla, sinó que la provisió, la improvisació i la precarietat van anar fent-se la rutina. Afegim un cap ací, reduïm allí, creem un nou servei imprescindible per a ser excel·lents, que vesteix molt i dóna recursos, encara que clar, no destinats a oferir un millor servei de l'educació, sinó per a seguir lluint...

El 2006 va portar dues importants lleis per a les Universitats: l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, i la modificació del PSOE de la Llei Orgànica d'Universitats que un any abans havia aprovat el PP. La primera va obrir la porta a la Universitat a la contractació de personal eventual i no va tardar molt a utilitzar-ho, relegant al personal de plantilla qualificat a l'ostracisme, posant en el seu lloc a sempiternos antics alumnes que ho havien sigut tot com a tals en la política universitària, i periodistes emergents amb salaris de gran fitxatge. La segona va facilitar la creació de serveis dirigits per "directors", és a dir catedràtics que en la majoria de les ocasions no tenien formació per al treball que se'ls havia assignat, però que rebien un substancial increment salarial i una reducció en les obligacions docents; estrangulant així la carrera professional del personal d'administració i serveis i consolidant l'estructura estamental tan poc plural i democràtica de la Universitat.

Aquestes normatives, i altres posteriors, afavoreixen al Professorat funcionari universitari —càtedres i titulars—, atès que són els qui dirigeixen les universitats espanyoles i una regulació beneficiosa als seus interessos afavorirà unes universitats públiques dòcils als desitjos de l'Estat, o el que pot ser encara pitjor, a les grans empreses obstinades en mercantilitzar el coneixement.

Al mateix temps que s'enfortien els privilegis de l'elit universitària, es precaritzava la resta del personal docent —ajudants, contractades doctores, associats...—, es posava l'accelerador en les privatitzacions en el d'administració i serveis i deixava de convocar-se oposicions, cobrint-se les vacants i places de nova creació a través d'un servei d'ocupació tot menys transparent.

Llargs anys d'aquestes polítiques van portar una plantilla amb més del 30% de personal inestable, i per tant més dòcils, alhora que es creaven noves places de personal tècnic cobertes per cares desconegudes en ocasions amb cognoms molt familiars.

Anys en els quals al CEU, tradicional Universitat privada solament a l'abast de molt poques persones, s'anaven sumant altres noves, sense que ningú li donara importància, i a les quals la centenària Universitat de València mirava de dalt a baix, convençuda que res podia fer ombra al seu estatus.

Però quan es solaçava en la seua antiguitat, i la seua tradició, permetent que la Generalitat li regatejara constantment els mitjans als que tenia dret per llei i dirigira les seues escasses aportacions cap a la rajola,

// Les conseqüències de la taxa de reposició zero sobre una plantilla tan inestable i desorganitzada han sigut devastadores //

la mateixa Generalitat anava engreixant al monstre que l'acabarà engolint si la societat no defensa el que és seu, perquè les seues institucions són incapaces de fer-ho.

Hem anat veient com cada curs apareixia una nova titulació de la catòlica universitat Sant Vicent Ferrer, instal·lada en magnífics edificis del centre de la ciutat, cedits, donats, amb els diners que hauria d'haver anat a les Universitats públiques i que ningú va reclamar de forma clara i contundent.

Hem vist com "La Catòlica", tan instal·lada i consolidada en la nostra ciutat que és recognoscible amb un simple àlies, ha anat fixant a prestigiosos docents que la Universitat es va permetre el luxe de ninguenejar en un prepotent nepotisme que —afortunadament no sempre— privilegia la mediocritat perquè ningú qüestionara el poder d'aquelles persones que són els amos d'alguns departaments.

I així ens agafa el 2011, amb un mandat europeu d'estreñer fins a la mort sobtada les administracions i un govern lliurat a complaure-lo sense dir ni piu; ens imposen la prohibició de cobrir baixes, per mitjà de la taxa de reposició zero. Durant dos anys no ha sigut possible cobrir cap vacant en la Universitat, i després a comptagotes; cada vacant siga el que siga el seu motiu, deixava un buit que havia de ser cobert amb el treball de la resta del personal del centre o servei. Açò sí, per a pal·liar les conseqüències, —almenys en els primers temps— ens van incrementar la jornada laboral, però la desaparició de plantilla i els seus efectes són inexorables.

Si ja haguera sigut un greu problema en condicions de normalitat, les conseqüències de la taxa de reposició zero sobre una plantilla tan inestable i desorganitzada han sigut devastadores:

Les polítiques seguides han generat un personal envellit, on abunden les jubilacions, i per tant les vacants sense cobrir. I d'altra banda, després de tants anys sense quasi convocar oposicions, amb persones en interinitats perpètuas, es realitza una oferta d'ocupació pública que pretén estabilitzar la plantilla, però que produeix l'efecte contrari, tothom es presenta a totes les convocatòries, siga de la categoria que venia exercint o no, per a assegurar-se una plaça, encara que siga d'un grup inferior, o

per fi promocionar després de mitja vida estancada, i són moltes les persones que aproven dues, tres o més oposicions, prenent possessió en una, i deixant un llarg solc de vacants sense possibilitat de ser ocupades.

Cada dia són més els centres de treball que quasi no tenen personal suficient per a cobrir el treball imprescindible, però és que, a més, les polítiques d'excel·lència d'una banda, i de control del personal per part del

// Aquesta deriva no ha sigut patrimoni del PAS, sinó que s'ha anat aplicant amb igual fermesa en el professorat //

govern per una altra, l'han duplicat i burocratitzat enormement.

I és en aquesta situació quan la Universitat es planteja de debò l'ordenació dels llocs de treball, però després de tants anys demanant-la i exigint la seua racionalització, ens trobem amb que l'únic objectiu de l'equip rectoral, incapaç com sempre d'alçar la veu i negar-se a complir una normativa que li impedeix aconseguir els objectius d'educació superior per als quals han sigut designats; és repartir l'escàs personal que li queda de manera el més proporcionada possible, però sense lògica, i per descomptat sense possibilitat ni voluntat de millorar les condicions de treball del seu personal, ni el que és pitjor, millorar el servei.

Un pegat que va a suposar el trasllat forçat de moltes persones, algunes de les quals s'han esforçat a tenir millor currículum per a assegurar-se un lloc que ara li amortitzen sense dret a triar ni horari ni servei, un pegat que continuarà generant situacions d'assetjament i depressió; perquè la salut mental de la universitat amb aquestes polítiques és deplorable. Un pegat que va a servir per a calmar a alguns serveis a

la vora del col·lapse a canvi de deixar igualment en precari a uns altres que encara mantenen uns mínims. Un pegat que ha deixat en evidència el menyspreu de la direcció de la Universitat cap al seu personal d'administració de serveis en general, però també i sobretot del personal més feble, demostrant el classisme de la cinc vegades centenària institució. Un pegat que no va a resoldre res, ja que res s'ha pretès solucionar, excepte la imatge.

La deriva de precarització, sobrecàrrega i burocratització, i reducció de plantilles no ha sigut patrimoni del personal d'Administració i serveis, sinó que s'ha anat aplicant amb igual fermesa en el professorat; i l'aprovaçió del Docentia, un altre dels sinistres rastres que va anar deixant l'exministre Wert per tota l'educació, amb l'oposició única de CGT és solament qüestió de dies, rematant una educació universitària pública cada vegada més esgotada i depauperada.

S'alça, doncs, davant els nostres ulls un panorama de personal ja molt envellit, cansat i desmotivats; una estructura docent fortament jerarquitzada, on la càrrega de treball cau de forma exponencial sobre els qui podrien ser el revulsiu de no estar dedicats a la realització de tasques en moltes ocasions absurdes i desil·lusionants.

Com a conseqüència hi ha una progressiva pèrdua d'alumnat per dues vies. Una, la impossibilitat de seguir estudiant de moltes persones després de la crisi i les pujades de taxes, de les quals la Universitat s'ha aprofitat per a aconseguir finançament sense cap escrúpol; i per una altra, l'oferta de les universitats privades, que ofereixen iguals titulacions per uns preus que cada dia s'aproximen més a les taxes de la pública, i arrepleguen els excedents de les carreres estrela.

Però la nostra institució segueix proclamant la seua excel·lència, sense adonar-se que està perdent l'arrelament que sempre va tenir en la societat, i que està abocant l'ensenyament universitari a la seua privatització i a convertir-se en un mer braç dels grans capitals.

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

DONES

Marxa del 7N a Madrid

Secretaria Dona CGT-PV i M

"*Quan les dones prenem els carrers el patriarcat tremola. Suma't a la marxa!*", amb aquest lema s'encapçala la marxa feminista del 7 de Novembre per a denunciar el fàstic i rebuig davant la insuportable situació de violència masclista que es viu en l'Estat espanyol.

Enguany 2015, hem perdut a 75 persones en crims masclistes, en els tres últims dies s'han assassinat a 4 dones (en Erandio una dona de 39 anys, hores després a Beniel una dona de 23 anys, a Vigo una dona de 33 anys i en Guardo es va trobar el cos d'una dona assassinada al costat del del seu assassí). Les elevades xifres d'assassinats de dones són l'espantós reflex de la incapacitat de l'Estat i de la societat espanyola per posar fre a la misoginia homicida.

Davant aquesta situació límit el moviment feminista crida a la mobilització de totes aquelles persones i col·lectius socials que defensen els ideals d'una humanitat justa, equitativa on la igualtat siga un valor en alça i no un concepte de polítiques buides, perquè marxen a Madrid el pròxim 7 de Novembre, a la mateixa s'han adherit més de 150 grups i col·lectius de tot l'estat espanyol. Des de la CGT ens unim a aquesta mobilització per a recordar a la societat espanyola que els avanços feministes es van consolidar en la lluita en el carrer, que els primers centres d'atenció a víctimes de violència de gènere van naixer de l'autogestió de diferents iniciatives feministes, i que una vegada l'estat s'ha fet càrrec dels mateixos, no ha aconseguit mantenir l'eficiència necessària per a eradicar aquesta xacra social, que ha desdibuixat dels seus interessos principals sota el context de la crisi social i la desintegració de les polítiques de be-

Assemblea de CGT-Castelló #JoVaig7N / VÍCTOR TORMO

nestar social. Comprendent que la violència de gènere és una qüestió d'estat, d'un estat capitalista i pa-

// Les elevades xifres d'assassinats reflecteixen la incapacitat de l'Estat //

triarcal com l'espanyol les decisions polítiques del qual consoliden la discriminació sistemàtica i el sofriment de gran part de la població.

Pel que els assassinats d'aquestes dones són responsabilitat d'un estat i unes institucions autonòmiques incompetents, així com és la seua responsabilitat les polítiques mediocres que consoliden la re-victimització de les dones exposades a la violència institucional en denunciar i recórrer als recursos existents, de la por de les dones a les conseqüències que per a elles suposa l'acte de formular una denúncia contra el seu agressor, de la situació d'indefensió de les víctimes de violència de gènere davant les dificultats per a reprendre les regnes de la seua independència econòmica, etc.

Amb la idea de mobilitzar a la nostra afiliació en aquesta important jornada de lluita i reivindicació des de València s'organitzarà un bus cap a Madrid. Així mateix CGT Castelló ja ha començat la preparació del viatge, dimecres 18 d'Octubre com a data límit per a apuntar-se, sent el viatge gratuït per a les persones afiliades i amb preu de 10 euros per a les que no estiguen afiliades al sindicat, per a apuntar-se al mateix haurà de remetre's un missatge de Facebook o un correu electrònic a la CGT de Castelló. L'autobús eixirà a primera hora del carrer Cerdan de Tallada nº23.

<http://www.femicidio.net>,

aquesta web aporta les dades més completes i mostra la realitat de violència patriarcal que no arrebega la mediocre llei estatal per quedar ja que no abasta totes les categories de violència masclista segons l'establert per l'ONU en la Declaració sobre l'eliminació de la violència contra la dona. Resolució de l'Assemblea General 48/104 del 20 de desembre de 1993.

TRAGSA

CGT denuncia nepotisme

CGT Tragsa País Valencià

El V Conveni Col·lectiu de les Unitats de Brigades d'Emergències que operen a el País Valencià va deixar que una sèrie de places (jubilacions parcials, baixes per maternitat, etc.) es cobriren per lliure disposició per part de l'empresa i no a través de la Borsa d'Ocupació. Tragsa, gestora del servei del què és titular la Generalitat Valenciana, pretén ara que la part social ratifique eixa pràctica injustificable en la Comissió de Seguiment del VI Conveni signat enguany, Comissió en la qual, a diferència d'en l'anterior conveni, CGT està present

Les Unitats de Brigades d'Emergències, són un servei essencial d'intervenció, que s'encarrega de la majoria d'emergències en l'àmbit rural, especialment de la prevenció i extinció d'incendis forestals que assolen el nostre territori, i que estan regulades per la Llei 13/2010, de 23 de novembre, de la Generalitat, de Protecció Civil i Gestió d'Emergències de la Comunitat Valenciana. Aquest servei essencial d'intervenció està gestionat per l'empresa pública Tragsa sent el titular del Servei la Generalitat Valenciana, i té regulades les seues condicions laborals segons l'acordat en el VI Conveni Col·lectiu.

La Secció Sindical de CGT en Tragsa assenyalava que dins del personal del Servei existeix gran malestar per la situació creada des de l'any 2010, quan es va aprovar el V Conveni que deixava en el carrer a uns 300 treballadors i treballadores, així com deixava sense possibilitat de progressar i treballar tot l'any a uns 90 brigadistes fixos discontinus, és a dir que van passar a treballar solament la campanya de l'estiu.

Així mateix, el V Conveni va deixar que una sèrie de places (jubilacions parcials, baixes per maternitat, etc...) es cobriren per lliure disposició per part de l'empresa, i no per la Borsa d'Ocupació que es va crear per a ocupar totes les places vacants que es generaren en el Servei, per la qual cosa l'empresa posava a qui li "interessava" passant olímpicament de la Borsa d'Ocupació, ja que així ho van signar i van acordar els representants sindicals i l'empresa. Açò mateix és el que pretén l'empresa en l'exposat en la reunió de la Comissió de Seguiment del VI Conveni, perquè la part social done el seu braç a torçar i ratifique el que va acordar en el seu moment en el V Conveni, és a dir que l'empresa tinga potestat per a endollar a qui li done la gana de forma totalment legal ("reservar places per a compromisos", l'anomena l'empresa), per la qual cosa una part de la representació social s'oposa tallant-

ment i l'altra vacil·la, ja que també trau profit d'aquesta jugada.

Tot açò és la punta de l'iceberg d'un sistema caciquil de vots per treball, des de fa més de 5 anys, que per a optar a una plaça d'interi el criteri que se segueix és el de tenir carnet.

La Secció Sindical de la Confederació General del Treball en Tragsa al País Valencià considera que també podria existir un delict de malversació de cabals públics, ja que la majoria d'aquests endollats que treballen per vegada primera no compten amb el Curs Bàsic de noves incorporacions, requisit fonamental per a treballar en el Servei, tenint l'administració o l'empresa que pagar el cost d'aquest curs, quan hi ha personal que ja té el curs (unes 300 persones afectades per l'ERO encobert de 2010, així com unes 90 persones fixes discontinues i el personal que ha treballat en la 2ª Borsa d'Ocupació), i que amb la formació i l'experiència se'ls hauria d'oferir una vacant provisional.Finalment, CGT apunta que caldria preguntar a l'empresa Tragsa quins criteris segueix en la contractació d'interins, ja que el més transparent i correcte seria contractar al personal del Llistat, creat i baremat segons l'article 26 del VI Conveni, precisament per a cobrir totes les vacants provisionals i permanents del Servei de Brigades d'Emergència.

LLUITA EN IMATGES

Manifestació celebrada a Alacant en suport a els i les refugiades (15-S) / CGT-ALACANT

La militància de la CGT-PV es va solidaritzar amb Laura i Eva a Barcelona el 6-O / PICÓN

CGT posa en evidència la insolidaritat de l'ONCE en el lliurament dels "Premios Solidarios ONCE Comunidad Valenciana" / ANTONIO PÉREZ COLLADO

Concentració en l'Estació del Nord de València en una de les jornades de vaga convocades a nivell estatal contra el desmantellament del ferrocarril públic / A.P.C.

CGT es mobilitza també a Alacant contra la persecució sindical i la vulneració de drets fonamentals per part de l'empresa Marktel a València / CGT-ALACANT

Contes llibertaris

Per Farnes

La tierna infancia y su naturalidad

Tiene la infancia esa naturalidad clara y concisa, que tanto nos cuesta entender a las personas adultas. Tienen además la facilidad de verbalizar, sin prácticamente cortapisas, aquello que piensan. Y oído de sus bocas las reflexiones adquieren una crudeza que muchas veces alegra, otras sorprende, otras duele. Y aquel sábado de abril, camino de una presentación en el marco de la XV Mostra del Llibre Anarquista de València, las palabras sonaban desde muy temprano a rigurosa realidad.

El niño, de nombre Manuel, miraba el periódico desde todos los ángulos que unas hojas de papel pueden tener. En medio de la metódica observación leía algún titular en voz alta para sorprender a una madre que de sorpresas tenía el día lleno. Uno llamó su atención poderosamente. Juntó las cejas. Leyó despacio. El teniente alcalde, el hombre fuerte de la alcaldesa. Tras leerlo y releerlo dos veces más, preguntó a su madre:

-¡Mama! ¿Quién manda más el teniente alcalde o la alcaldesa?

La madre, reacia a empezar el espontáneo juego de preguntas y respuestas, lo miró mientras le respondía desganada:

-La alcaldesa.

Quedó Manuel pensativo. Miró por los cristales del tranvía. Seguro quedé que en su observación no veía lo mismo que yo podía ver a través de ellos. Tras la pertinente reflexión volvió a la carga:

-¡Mama! ¿Quién manda más un ministro o la alcaldesa?

La madre, obligada a responder ante las evidentes muestras de sonrisas cómplices en un pasaje pendiente de su hijo y sus tempranas dudas, respondió secamente:

-¡Manuel, yasta! Un ministro.

El niño quedó pensativo, miró el periódico, leyó para sus adentros otra vez el titular y tras analizar, supuse yo, las respuestas de su madre le dijo:

-¡Mama! Yo de mayor quiero ser teniente alcalde, ministro y alcaldesa.

Exterminio

Cualquier disposición que incluyera una reducción del gasto público sanitario, el que fuera o fuese, tendría que ser aprobada obligatoriamente en cualquier parlamento o estamento a nivel mundial con, al menos, una disposición adicional que contuviera una “cláusula de enjuiciamiento criminal”

Así, por cada persona fallecida a consecuencia de la no construcción de un hospital, o de la reducción de camas hospitalarias o de la privatización de servicios sanitarios, por poner algún ejemplo de causa efecto en dicha norma, se abriría un procedimiento penal urgente para cada una de las personas que impulsaron aquella normativa de recorte presupuestario. Principio de equidad y responsabilidad en salud pública.

AGENDA CULTURAL

La CRTR organitza les V Jornades Anticapitalistes de Castelló

Les Jornades començaren el 3 d'octubre, però publiquem aquelles activitats que tindran lloc una vegada finalitzada l'edició del NC. Tota la info en: <http://coordinadora-repartim-treball-rique-sa.blogspot.com/>

dijous 15 octubre

19:00 Xerrada: "Conseqüències de l'imperialisme: Síria, Líbia, Grècia, TTIP."

Lloc: La Cosa Nostra. Organitza: PCPE i CJC.

divendres 16 octubre

19:00 Xerrada: "La cambra secreta del TTIP."

Lloc: Llotja del Cànem. Organitza: Compromís.

dissabte 17 octubre

19:00 Festa d'aniversari del Casal Popular de Vila-real. Presentació de la publicació "La Llavoreta."

Lloc: Casal Popular de Vila-real. Organitza: Casal Popular de Vila-real.

dijous 22 octubre

19:00 Xerrada: "Troika i memoràndums, ni a Grècia ni enlloc."

Lloc: Casal Popular de Vila-real. Organitza: PCPE i CJC.

dissabte 24 octubre ACTE CENTRAL de les V JORNADES ANTICAPITALISTES

17:00 Fira d'entitats.

18:30 Taula rodona sobre el TTIP amb Isabel Vallet d'Endavant (OSAN) i Desiderio Martín de CGT.

21:00 Sopar popular.

22:30 Concert.

Lloc: plaça l'Ereta (plaça Isabel la Catòlica)

dimecres 28 octubre

11:00 Concentració: accident laboral = terrorisme patronal.

Lloc: plaça Maria Agustina. Organitza: CGT.

19:00 Xerrada: "accident laboral = terrorisme patronal"

Lloc: La Cosa Nostra. Organitza: CGT.

dijous 29 octubre

19:00 Xerrada: "Troika i memoràndums, ni a Grècia ni enlloc."

Lloc: Casal Jaume I de la Vall d'Uixó." Organitza: PCPE i CJC.

dijous 5 novembre

18:00 Xerrada: "Ca l'Estudiantat. Una experiència d'autogestió estudiantil."

Lloc: Casal Popular de Castelló. Organitza: SEPC.

divendres 6 novembre

11:30 Xerrada: "TTIP: CETA la porta del darrere."

Lloc: UJI. Organitza: Campanya NO al TTIP.

dissabte 7 novembre

06:00 Autobús a Madrid per la manifestació contra les violències masclistes.

Lloc: CGT. Organitza: CGT.

18:00 Xerrada: "El paper del món del treball en el capitalisme post-industrial."

Lloc: Intersindical Valenciana. Organitza: Podem.

divendres 13 novembre

19:00 Xerrada: "Llei mordassa i moviments socials."

Lloc: Casal Popular de Castelló. Organitza: Endavant (OSAN).

divendres 20 novembre

19:00 Xerrada: "Atacs i respostes del jovent al món obrer."

Lloc: Esquerra Unida. Organitza: UJCE-PV.

dissabte 21 novembre

19:00 Manifestació: Racisme i feixisme instruments del capitalisme!

Lloc: plaça de la Independència. Organitza: BAF.

Pròximes activitats en la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia de València

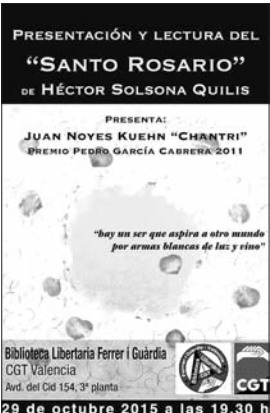
Presentem a continuació les pròximes activitats previstes en la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia, espai que trobaràs en la 3ª planta del local del sindicat en l'Avinguda del Cid, 154 de València.

dijous 15 octubre
"Tercer viaje a ECOTOPIA"
+ Fiesta de Fin de Viaje.
A les 19h.

divendres 23 octubre
Presentació del llibre "Palabras por la izquierda de la izquierda" de José Asensio, Farnes.
Acte amb la col·laboració del guitarrista J.M. Jiménez.
A les 20h.

dijous 29 octubre
Presentació i lectura del "Santo Rosario" de Héctor Solsona Quiles.
Presenta: Juan Noyes Kuehn "Chantri".
A les 19h30.

XVII JORNADES LLIBERTÀRIES

“Utopia en moviment”

Del 14 al 18 de desembre 2015

Aquesta nova edició de les Jornades culturals i de debat de la CGT València es celebrarà, com ja és tradicional, en l'Octubre CCC (C/ Sant Ferran, 12).
A continuació, un avanç del programa:

Exposició “Mirant la utopia” Fotografies dels guanyadors del concurs fotogràfic promogut per la CGT (v. bases)

Dilluns 14 desembre:

12h: Presentació de les Jornades i de l'Exposició.

18h30: Xerrada-debat "La revolució com a necessitat dels pobles".

Dimarts 15 desembre:

18h30: Xerrada-debat "Descomposició de la idea d'Europa. Llibertat versus capital"

Dimecres 16 desembre:

18h30: Xerrada-debat “Nova Transició i Unitat Popular. El maquillatge estatal ”

Dijous 17 desembre:

18h30: Xerrada-debat "La resistència social front a la repressió"

Divendres 18 desembre:

18h30: Xerrada-debat "La València en lluita. Ací i ara".

21h30: Festa llibertària en el local de CGT. Av. del Cid, 154-València

Bases Concurs de Fotografia Mirant la utopia

Les fotografies guanyadores seran seleccionades per a formar part de l'exposició fotogràfica que tindrà lloc del 14 al 18 de desembre en l'Octubre Centre de Cultura Contemporània (C/ Sant Ferran, 12 València) en el marc de les XVII Jornades Llibertàries.

1. Els temes fotogràfics versaran sobre la plasmació de la utopia en imatges. Es tracta de fer una mostra on els participants revelen en què consisteix per a ells i elles eixe lloc que encara no existeix en la realitat com a sistema però sí en els nostres cors, en els nostres desitjos, en moments efímers, en la nostra voluntat.
2. El número de fotografies a presentar per participant estarà limitat a 5.
3. El format de les fotografies serà digital, en arxiu JPEG, amb una resolució de 300 ppp i una grandària de 30 cm.
4. Les fotografies seran enviades per correu electrònic a l'adreça comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info
5. Cada fotografia portarà un títol escrit en el cos del missatge de correu electrònic, amb el nom de l'autor, la data, lloc i acte al que pertany la imatge i un telèfon de contacte.
6. La data límit per a la presentació de les fotografies és el dia 25 de novembre.
7. De totes les fotografies rebudes seran seleccionades 30.
8. Les fotografies participants guanyadores en el concurs seran exposades en l'Octubre CCC des del dia 14 fins al 18 de desembre de 2015 en el marc de les XVII Jornades Llibertàries de CGT-València.
9. Les fotografies seleccionades passaran a formar part de l'arxiu de les Jornades Llibertàries de CGT-València. La resta serà eliminada.
10. Participar suposa acceptar aquestes bases i la inapel·lable decisió del jurat, que estarà format pels integrants de la Comissió Organitzadora de les XVII Jornades Llibertàries de CGT-València.

21:00H

CANAL 33

i VOLEMOS!

martes 13 octubre

quincenal cada dos martes

DEBATE

LUCHA

NUEVOS

CONTENIDOS

ROJOYNEGROTV.ORG

http://rojoynegro.tv/org/

CONTINUACIÓ ENTREVISTA MÉNDEZ RUBIO

a hacer inviable el sindicalismo. Eso, desde luego, no impide defender la lucha sindical como una mediación más en la lucha por la justicia social, una mediación necesaria en la (re)construcción de posiciones críticas compartidas. Es de hecho una labor contrarriente impagable. Pero la presión asfixiante del sistema productivo y financiero está desmantelando el sindicalismo y su defensa de la justicia en el trabajo atacando, de hecho, las condiciones básicas del trabajo en la reproducción social. Por otro lado, la utopía libertaria del sindicalismo más desafiante, el que reunió por ejemplo a multitudes en los movimientos revolucionarios anarcosindicalistas del primer tercio del siglo XX, ese pulso utópico se ha visto atrapado en el efecto-pinza activado por la complacencia socialdemócrata de los sindicatos más influyentes o mayoritarios. En lo que puede ser su último texto antes de suicidarse ante la inminencia de ser capturado por el fascismo, hacia 1940 (Tesis de filosofía de la historia), ya W. Benjamin anotaba que la socialdemocracia había cortado los nervios de la mejor fuerza revolucionaria. Y que en la escuela socialdemócrata las clases más humildes desearon “tanto el odio como la voluntad de sacrificio. Puesto que ambos se alimentan de la imagen de los antecesores esclavizados y no del ideal de los descendientes liberados”. Pero, ya entrando en el siglo XXI, hasta la proyección de este ideal emancipatorio para nuestros descendientes se ha visto precarizada y esclerotizada por la dictadura del nuevo fascismo tecno-mercantil y consumista. De ahí que la precariedad se haya convertido también en un espacio desde el que devolver el golpe letal y legal sobre nuestra ansia común de un mundo mejor. Claro que por “precariedad” no me refiero aquí a elegir un trabajo peor si puede conseguirse uno mejor. Me refiero a algo así como decirle al capitalismo: “No me das miedo. No puedes volverme más precario/a de lo que ya soy”.

Utopía en movimiento. ¿Qué opinas sobre el título que hemos elegido para esta nueva edición de las Jornadas Libertarias?
Un acierto, como el dedo en la llaga. La potencia utópica, así como su raíz en la impotencia y la desesperación actual, solamente puedo concebirla como un proceso, una disponibilidad para el avance, para incitar nuevas trayectorias compartidas, por provisionales o paradójicas que puedan ser. Como decía Galeano, más un camino que un horizonte. Un camino no trazado en ningún mapa: contra un “fascismo de baja intensidad”, una inseguridad de intensidad máxima que no nos deje quedarnos indiferentes o inmóviles. Aun así, quizá tendría cuidado con la llamada al movimiento dentro de un espacio totalizado, encapsulado como (anti)social, gracias precisamente a su reclamo omnipresente hacia la aceleración intensiva y la “movilización global” (López Petit). Es razonable introducir en esa discusión un componente de cortocircuito, de desmovilización, como de hecho ha planteado el Institut de Démobilisation en su ensayo co-

lectivo Tesis sobre el concepto de huelga (2014). Aquí se reelabora polémicamente la idea obrerista de huelga para adaptarla a un contexto post-industrial y global: “la huelga provoca el hundimiento; no necesita ir a tomar nada afuera. Y si la violencia viene de forma natural a la huelga siempre es por parte del Estado”. Si así fuera, si “la huelga se instala en el interior de las cañerías para reventarlas”, entonces esta abierta y provocativa noción de “huelga” podría colaborar en la corrosión de una realidad que se pretende total, totalitaria, sin exterior.

Esta pregunta es de parte de cualquier joven con inquietudes que está fundamentando su formación ética y política, o de cualquier adulto que se sienta desnortado. ¿Cuáles son las obras y autores imprescindibles para conformarse una cultura antifascista?
Hay jóvenes que me han ayudado a mí, sabiéndolo o no, a clarificar ideas y conocer puntos de vista antifascistas que no conocía. También gente de cualquier edad. En este librito “Fascismo de baja intensidad” se recogen lecturas que han tratado el asunto de forma atenta y profunda, preparándonos para articular una crítica radical dispuesta a enfrentarse al presente, y no a vivir de seguridades que venían sin tocarse desde un pasado cada vez más remoto y más idealizado. Es importante estar alerta, antes que nada, contra la facilidad (¡tan rentable!) de mensajes anti-fascistas al estilo de La lista de Schindler y similares, donde la demonización del fascismo clásico se hace a costa de ocultar y reforzar la vigencia del nuevo fascismo industrialista y capitalista. Estar alerta aunque solamente fuera por la claridad con que nos avisó Pier Paolo Pasolini (apenas días antes de morir brutalmente asesinado) de cómo el nuevo fascismo funcionaría mejor como anti-fascismo. Es especialmente clarificador el film La cuestión humana (2007), de N. Klotz, por la forma en que se plantea cómo el management empresarial, la cultura del coaching y el poder psicoterapéutico toman ahora el relevo aniquilador del fascismo clásico. Están ahí películas de valor pedagógico como La ola (D. Ganzel, 2008) o antes Jeanne Dielman, 23 quai du Commerce, 1080 Bruxelles (Ch. Ackerman, también de 1975) o El espejo (A. Tarkovsky, 1975) o, músicas como las de Cage o Zappa, o Laibach o Pixies, el teatro de Brecht o Beckett, la poesía de Paul Celan o Alejandra Pizarnik... Pensando en lecturas juveniles, o incluso infantiles, que quizá ahora necesitamos más que nunca, recuperaría las historias de Pippi Calzaslargas (A. Lindgren, 1945-1956), que son todavía un saludable antídoto contra el realismo inercial y la obediencia ciega. Las peripecias de una niña que puede llegar a decir que “la policía es lo mejor del mundo, aparte de las fresas con crema” me parece que todavía se merecen una oportunidad.

¿Quieres añadir algo más?
Daros las gracias por querer escuchar, por vuestra tarea constante.

Si vols col.laborar amb:

N O T Í C I A

Confederal

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

Entrevista a Antonio Méndez Rubio, poeta, profesor de la Universitat de València y autor del libro “(FBI) Fascismo de Baja Intensidad”

“Estamos ante un fascismo disperso, difuso y ambiental”

Nace en Fuente del Arco (Badajoz), en 1967. Desde una Extremadura castigada por la pobreza, su infancia forma parte de las emigraciones de los años setenta, primero en Galicia y luego en la periferia obrera de Valencia. De familia de clase trabajadora, después de experiencias laborales de supervivencia, accede a los estudios universitarios y a realizar un doctorado interdisciplinar en comunicación, filosofía y estudios culturales. Entre 1990 y 2010, participa activamente en diversos espacios de intervención social como Unión de Escritores, Comunidad

Ignacio Ellacuría, Asociación de Vecinos Malvarrosa, Foro Social de las Artes o CGT, entre otros. Reconocido como uno de los poetas más destacados de su generación, ha colaborado con distintos medios de información y sensibilización, y ha escrito además sobre crítica cultural los libros Encrucijadas (1997), La apuesta invisible (2003), La destrucción de la forma (2008) y La desaparición del exterior (2012). En el Noticia Confederal le preguntamos sobre la última de sus obras (FBI) Fascismo de Baja Intensidad (Santander, La Vorágine, 2015)

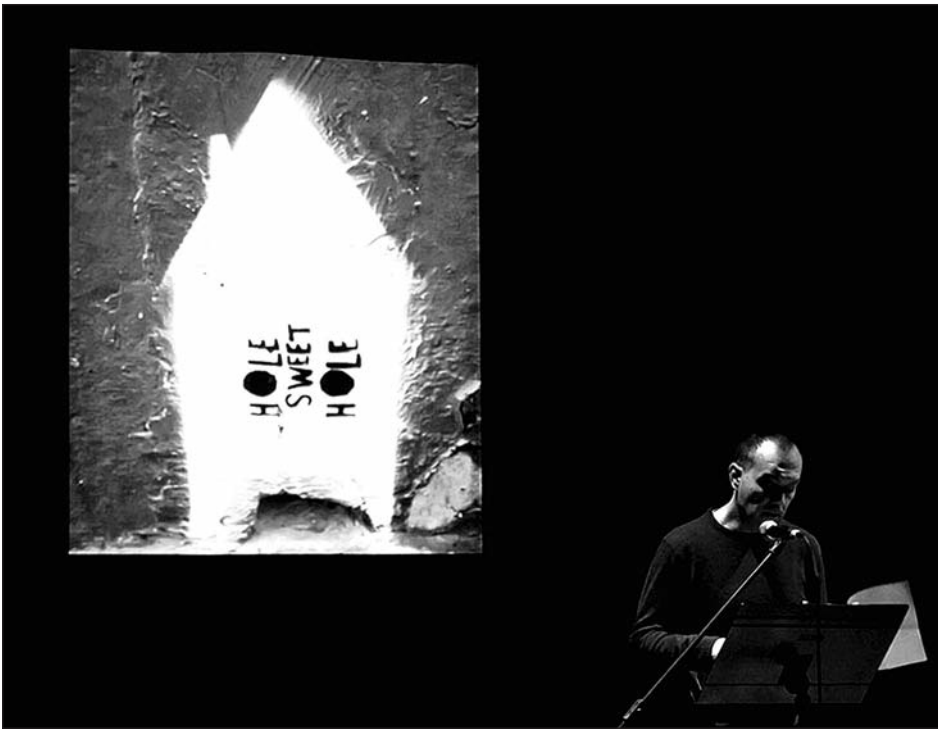
¿Qué te ha llevado a escribir una obra como FBI en la que no sólo sostienes que el fascismo no perdió la guerra, sino que ha logrado adaptarse hasta el punto de ser invisible para la mayoría y por tanto ser mucho más eficaz?

La expresión “los nazis no perdieron la guerra” la oí por primera vez en la canción “La dictadura científica acaba de empezar” de Los Niños Estelares. Esa y otras canciones, lecturas, imágenes, noticias de actualidad, comentarios anónimos... han ido formando con el tiempo un ruido en mi cabeza que necesitaba organizar y compartir. A principios de 2015, la librería asociativa La Vorágine, de Santander, me ofreció intervenir en su Escuela de Desaprendizaje Político, y después publicar como libro esa intervención. Esa invitación me empujó a escribir esta especie de anti-libro: sin unidad, atravesado por voces sin centro, disperso, fragmentario... inspirado en la forma de entender el montaje que había encontrado en dos libros muy importantes en mi formación: “Libro de los pasajes”, de Walter Benjamin, y “El corto verano de la anarquía”, de Hans Magnus Enzensberger. Esa (des)estructura del libro me ayudaba a reproducir mejor la sensación de estar ante (y dentro de) un fascismo también disperso, difuso, ambiental, así como a dar a la lectura una posición abierta, activa, respirable, a la hora de entrar ahí.

¿Cuáles son las claves para reconocer el fascismo?

Puede que lo más a mano que tengamos sea la expropiación de nuestro propio cuerpo. Y en este sentido, ante todo, la conversión normalizada de nuestro cuerpo en autoimagen. El malestar y la soledad, así como la fuerza y el deseo, que arraiga en nuestro “sensorium” corporal, es traducida (por una especie de convertidor cultural, automático) en un anhelo superyoico y narcisista de imágenes de sí mismo. El ansia del “selfie” va en proporción al acorazamiento contra nuestro sufrimiento y nuestra insuficiencia, que quizá sean el mejor lugar desde el que justamente reconstruimos como un vivir en común, y no como una identificación automática entre vivir y sobrevivir, que es lo que hoy se nos pide y aceptamos de peor o mejor gana. El poder del nuevo fascismo se infiltra precisamente en la reducción del vivir a sobrevivir, y desde ahí propicia que las cosas, como “por sí solas”, conduzcan a una erosión del querer-vivir, o sea, a una anomalía que vivimos como “problema personal”. En gran medida, este daño se intenta evitar mediante una proliferación de imágenes “guays” que supuestamente nos singularizan, pero que a la vez nos introducen en una masa saturada e indiferenciada de estímulos intercambiables.

Esta hiperestimulación, como se sabe, tiende a la adicción. En muchos casos, se encuentra salida en una agresividad muy propia de la “sociedad de masas” contra el otro, o el/la débil. Donde hay masas, hay la premisa de que hemos de seguir a líderes que verdaderamente saben lo que hay que hacer. Y los actos peores se vuelven compulsivos. Tenemos ya informes que registran cómo en torno a la mitad de las personas sin hogar sufren agresiones y vejaciones en la calle, dos de cada tres agresiones con testigos pasivos, y mayormente provocadas por jóvenes que incluyen esa violencia en sus noches de diversión. Se genera así el lado violento de la co-razza con la que quisiéramos protegernos de un entorno hostil, pero que acaba volviendo ese entorno más hostil todavía. A gran escala, cuando los débiles constituyen por sí mismos

Antonio Méndez Rubio en “Mostra Viva del Mediterrani 2014”

una multitud de personas empobrecidas, entonces el sistema reacciona (como ha dicho una y otra vez la opinión pública a propósito del control fronterizo de refugiados sirios) con métodos “que recuerdan otros tiempos”. Por lo demás, por supuesto, siempre queda la opción de dejar que los inmigrantes mueran por goteo en el Mediterráneo, en lo que podría ser considerado un “holocausto de baja intensidad”, no ya por razones identitarias, o políticas o raciales, pero sí funcionales, o económicas o de clase.

¿Qué papel juega la utopía como concepto para conseguir despertar o abrir los ojos a la posibilidad de un mundo diferente y opuesto al capitalismo? ¿Por qué la industria cultural nos ha alejado de la utopía?

La raíz griega de la palabra “utopía” (utopos) señala un sin-lugar, un fuera-de-lugar, de cuya capacidad crítica me había ocupado en un breve ensayo hace tiempo, titulado Po-esa y utopía (1999). Una nueva política tiene la ocasión de aprender de lo poético a manejarse en/desde un fuera de lugar que a la vez muestra al lugar (de la realidad establecida) sus límites y su redundancia. De esa redundancia, de hecho, se alimentan las ficciones audiovisuales (de Hormigaz a El Show de Truman, de Prison Break a La isla o Home...) que explotan una idea de fuga o salvación en la que el destino utópico (como la Insectopía de la simpática hormiguita que es Zeta) se confunde con la realidad del capitalismo existente. En este sentido amplio (de la poética como creatividad y como crítica del sentido) creo que puede entenderse la propuesta de una “poética política” hecha recientemente por J. Alemán en su ensayo Soledad: común: es decir, la utopía como una experiencia de la crisis, una crisis de la experiencia que convierte la sensación de extrañamiento o de extranjería en motor de creatividad y cambio.

Lo que nos ocurre con esta “crisis” es que inevitablemente es al mismo tiempo una crisis de la conciencia como monitor del entendimiento y la acción. El reclamo tradicional a una “toma de conciencia” ha sido arrasado por el tsunami de la pobreza extrema, del crimen masivo indiscriminado, del terror estruc-

tural. Así que hoy día no hay nada más doloroso, y quizá más imposible en sentido literal, que “abrir los ojos”. A la vez, dado que es también imposible mantenerlos todo el tiempo cerrados, el daño y la angustia se están volviendo también ambientales, inevitables, insostenibles. La pandemia de la ansiedad y la depresión, la extensión acelerada de nuevas “enfermedades de la normalidad”, o el hecho de que en España, desde la llegada de la “crisis”, se pueda hablar de doscientos intentos de suicidio al día, y de una media de diez suicidios diarios... quiere decir como mínimo que el hecho elemental de estar en el mundo, de parpadear, se ha convertido en una proeza que va dejando vidas en el camino. La quiebra de la conciencia, al tiempo, abre fisuras por las que empiezan a emerger potencialidades que no sabíamos reconocer ni canalizar, ni siquiera asumir, y que ahora sentimos como necesarias y urgentes en lo personal, pero también en lo político. Me refiero por ejemplo al dolor y la rabia. La idea de que lo personal es político, que ya avanzaron algunos movimientos feministas, se ha puesto al orden del día y es ahora un desafío no solo de cara a subvertir la política oficial, sino a reinventar los modos de entender lo político que nos puedan llevar a un mundo más libre y más igualitario.

La razón es lo que nos hace esencialmente humanos. Sostienes que el autoritarismo surge de interiorizar los aspectos irracionales de la sociedad moderna. ¿Es una paradoja hablar del autoritarismo de la razón o ésta en sí misma es antiautoritaria?

A lo mejor lo que nos hace esencialmente humanos es que no tenemos una esencia fija e inmutable, que no estamos condenados a estar en deuda con algo de una vez por todas, de forma innata. Como sugería Engels, lo único que se puede decir con certeza sobre la naturaleza humana es que es social. Que somos animales políticos, como diría Aristóteles, que nos debemos a una vida en común, y que nos comunicamos de una forma hasta cierto punto imprevista, creativa, libre. Cada conversación es irreplicable, y no

podemos quitarnos de la cabeza ni del corazón la necesidad de un mundo nuevo, por mucho que haya quienes se hayan fijado la meta de bloquear esta necesidad. En el cine comercial de Hollywood, sin ir más lejos, es más fácil encontrar representaciones del fin del mundo, de que la humanidad se acaba del todo, antes que propuestas imaginativas sobre el final del capitalismo. La industria cultural prefiere el apocalipsis antes que un mundo nuevo. De paso, se nos esconde la obviedad de que la humanidad es justamente lo que está desapareciendo de un mundo como éste. Recuerdo la polémica hace años con una película de realización latinoamericana que apenas insinuaba esta cuestión, y a la que se procuró impedir que premiada en los Óscar; se titulaba Un lugar en el mundo (A. Aristarain, 1992)... En cuanto a “la razón”.... ¿quién la tiene? ¿quién mantiene aún la capacidad de dársela a los otros? Sacudida por la crisis radical de la realidad y por la ceguera inducida a escala masiva, más bien parece que fuera lo que fuera “la razón” se haya quedado reducida a un mero rótulo para identificar a un periódico cuya línea editorial es obsesivamente reaccionaria.

Tu libro pone el acento en la necesidad de superar los problemas radicales que posibilitan el FBI: los mercados, el autismo, el narcisismo, el individualismo, el aislamiento provocado por las nuevas tecnologías y el móvil... ¿Cómo ha de ser la necesaria revolución que acabe con el discurso del amo y la estructura económica sobre la que se sustenta: violenta o pacífica, colectiva o individual, con o sin las nuevas tecnologías...?

En primer lugar, el nivel de destrucción es ya tal que no podemos permitirnos el lujo de excluir ninguna opción, por parcial que sea. ¿Podríamos sustituir las “o” de la pregunta por una “y” más inclusiva? Eso nos ayudaría a repensar mejor nuestras formas de actuar, a ver que actuar y pensar deben ir juntos, y que pensar lo común es de hecho una variante más del hacer en común. Mientras intentamos hacer esta travesía, lo único firme es que la respuesta a una pregunta así ha de ser social, puede que invisible, puede que anónima. Si el fascismo moderno ha aprendido a volverse etéreo y a ser somatizado como una especie de realidad ambiental (ya Marx avisó de que con el capitalismo “todo lo sólido se desvanece en el aire...”) entonces las respuestas, o intervenciones, o interrupciones de ese circuito, empiezan a necesitar asumir también su condición aérea, vibratoria, somática. A lo mejor desde ahí recomienza una (des)movilización no ingenua y no necesariamente representable en imágenes ni convenciones más o menos simbólicas. Me sigue pareciendo oportuna, en este trayecto imposible del tiempo-sin-tiempo, o de un lugar-sin-lugar, la interjección de M. Foucault en un texto suyo poco conocido, que se tituló “Introducción a la vida no fascista” (¡de 1977!): “¡no os enamoréis del poder!”.

Háblanos del sindicalismo... ¿Te parece un instrumento imprescindible y hacia dónde crees que debe caminar?

Me temo que si el sindicalismo fuera imprescindible la llegada de un mundo nuevo sería inviable. Más bien, tras casi ciento cincuenta años de lucha, el capital ha aprendido

Continúa en pág. 7